

באוטובוס ההולך העירה

(המשך מעמוד 4)

הוציא אחת מבובותיו והושיטה לנער:
"ילד טוב — אמר — ילד טוב, מיקי מאוס טוב."

האשה צחקקה בעליות: "דאס איז אינן פסיכולוג" אמרה בלשון הגרמנית.

האב וכן הרוכל וכן הנהג צחקו. הנער הביט בבובה כעיניים נוצצות מעליות, אחר היה מקפצה בידו ותוהה על רטוטיה המגוחכים.

האב הביט בו בחיוך: "מה אומרים רני?"

"תודה אבאליה — אמר הנער — תודה רבה" ישב והקפיץ את הבובה: יש לי מיקי מאוס — זמר — יש לי מיקי מאוס."

ארשת פניו של האב נשתנתה: הו' הר שלא תשבור את הבובה — אמר בחומרה — אם תשבור אותה לא תסע לתל-אביב."

"לא, אבאליה — אמר הנער — לא אשבור אותה."

מתוך שהיה הקטן עומד על המושב ומביט החוצה ראה מוכר קלחית-תירס הולך ובא דוחף עגלת-ידים מזוהמת לפניו ומכריז בקול על מרכולתו.

הנער צדד ראשו והביט בפני אביו בהסוס: "אבאליה — אמר בתחינה — קנה לי תירס, אני רוצה תירס חם."

האב הביט בו בצמצום גבינים וב' חומרה יתירה: "אין תירס — אמר — קניתי לך בובה."

"רק אחד" — שב הנער והתחנן — רק אחד קטן."

האב נראה כעוס: "אמרתי לך שת' שב במנוחה" — הביט בצעצוע שבידו

יחד — אל תפחד. אמר — זה לא נושך."

אל המכונית קרב רוכל והיה מקפיץ בידו "בובות מוקיונות" מאלו הבובות שידיהן ורגליהן עשויים קפיצים והם מרטטים רטוטים מגוחכים.

לבו של האב נתגדש חבה. הביט בנער שישב על מושבו והיה מביט בכלכלב ולא ראה את הרוכל וס' חורתו: רני — אמר האב — אתה רוצה בובה שקופצת?"

הנער הביט בו באב, אחר הביט, נתרומם על ברכיו והביט מבעד לחלון החוצה: "כן אבאליה — אמר בעליות — אני רוצה בובה שקופצת."

"רני — אמר האב — שב בשקט ואל תקפוצ פה" אחר קרא לרוכל הצעצועים ורמו לו באצבעו.

הלה קרב בחפזה, כלו נכונות. "בכמה הבובה?" אמר האב.

"מיקי מאוס?" — אמר הרוכל — מיקי מאוס טוב מאוד, רק אחד שילינג."

"שלושה גרוש" אמר האב.

הרוכל הביט בו בפליאה ובמורת-רוח כל שהיה: ארון — אמר הרוכל — זה לא בט'ס, זה מיקי מאוס, אני קונה מיקי מאוס ארבע גרוש וחצי, אני מוכר אחד שילינג."

האב חייך: טוב — אמר — תן הנה מיקי מאוס."

האשה שישבה מאחור היתה עוקבת בתשומת-לב אחרי הסחר-מכר: "זה טוב — אמרה — תל-אביב מיקי מאוס עשר גרוש." הגבר הושיט לרוכל מטבע והלה

הנער — "שחק בבובה" — אמר — שכן קניתי לך אותה."

פני הנער נעו כאומר לפרוץ בבכי: "אני רוצה תירס", שב ואמר.

האב הביט בו שנית מספר בא' יום: טוב תן הנה את הבובה ואז אקנה לך תירס."

הנער הביט בצעצוע שבידו וחבוק בשתי ידיו: לא — אמר — אני רוצה גם את הבובה וגם תירס."

האב נותקעס: "אין — אמר — גב זה וגם זה, — "אין."

הנער שב והביט בבובה שבידו רגע קל, אחר הושיטה לאביו בהח' לטה פתאומית: "טוב — אמר — קח אותה וקנה לי תירס."

האב הביט בו, אחר חייך: אתה שובב — אמר — אתה שובב קטן. משראה שהקטן מחייך וגומות של חן נבעו בלחיו המלאות, חייך אף הוא, הוציא ראשו בעד לחלון, וקרא למוכר קלחית-תירס.

ריח צמחי הנענה נתפשט בחלל המכונית ושתי נשים תימניות עלו ונכנסו פנימה. הזקנה שבהן נשאה בידה צרור צמחי נענה ירוקים ורני, חנינים, ואלו השניה, הצעירה יותר, נשאה בידה סל קלוע רחב ועגול, שהיה מלא עד שפתו פלפלים אדומים. הנער נסתכל בהם שעה שעמדו ליד הנהג. הסתכל בהם ובדרך עמידתם ובבגדיהם הצבעוניים והמשונים: "מה זה? — אמר הנער — מה הם סוחרים?"

האב הביט בהם בפליאה ובה' נאה כל שהם: "פלפלים — אמר — פלפלים אדומים."

איפה פלפלים אדומים? אמר הנער. "בסל" — אמר האב — בסל יש פלפלים אדומים."

הנער נסתכל בוקנה שפסעה שחור' חה במעבר שבין המושבים והיתה מק' ריבה את צרור העלים אל אפה ומ' ריחה את ריחם.

הוא נראה להיות תמוה ביותר: מה זה אבא? — אמר — מה יש לה ביד?"

האב הביט אף הוא בוקנה: היא מריחה את העלים האלה" אמר. "מה זה, העלים האלה?" שב וש' אל הנער.

"דני — אמר האב — שב בשקט ואל תשאל שאלות."

הנער נסתכל בו באביו בתמיהה כל שהיא ונשתתק.

לאחר שנקב הנהג בכרטיסים שהיו בידו השניה, הלכה זו והציבה את הסל במעבר וצנחה בהרוחה על המו' שב בצד הוקנה, אחר היתה משיחה עמה בקול רם ובלשון תימנית גרונית שאיש מבין היושבים סביב לא הבין בה דבר.

הנער שב והביט בוקנה שעדיין היתה שואפת אל קרבה ניחות העלים: "למה היא מריחה אותם?" שב ודבר. האב היה צופה אף הוא בשתי הנשים המשוונות שישבו וסחו זו עם זו בלשון משונה: "יש להם ריח נעים" אמר.

"גם אני רוצה להריח אותם" אמר הנער.

האב שב והביט בו ברוגזה כל שהיא: "זה לא בשבילך. אמר — ילדים אינם מריחים עלים כאלה." "אז למה היא מריחה את העלים האלה?" נעימת דבורו של הנער הי' תה בו הפעם עקשנית, כדרך שיכו' לה להיות נעימת דבורם של ילדים בני חמש.

"היא תימניה — אמר האב — תימנים מריחים את העלים האלה." הנער שב והביט בנשים השתיים בסקרנות: "למה תימנים מריחים עלים כאלה?"

רני — אמר האב — אם אינך יושב בשקט אני מוביל אותך חזרה הביתה."

הקטן נתפחד ודמם, בוז הפעם — כליל.

על הספסל האחורי ישבו שני צעיר' רים והיו אף הם מביטים בנשים הש' תיים. כל היושבים במכונית היו מבי' טים בנשים השתיים.

בת כמה היא הוקנה הו'?" אמר אחר משני הצעירים.

אינגי יודע — אמר השני — היא נראית בת ששים אבל לעולם אינך יכול לדעת, היא יכולה להיות בת ארבעים וגם בת שמונים."

"כן — אמר הראשון — לעולם אינך יכול לדעת בני כמה הם, הם עובדים קשה וזה משפיע עליהם."

"הם נורא משונים — התערב בשר' חה פועל בבגדיר-עבודה — הביטו על המלבושים שלהם ועל הנענה שהם מריחים. הם נורא משונים."

הצעירים השניים לא ענו לו. הם היו סטודנטים, או אפשר פקידים במוסד ממשלתי, או אפשר נערים בני אמידים היוצאים לבלות בעיר ההומיה.

הנער היה מביט עדיין בוקנה, אחר הביט בסל המוצב במעבר: "אבא — אמר — מה הם עושים בפלפלים הא' דומים?"

"הם אוכלים אותם" אמר האב. "והם לוקחים אותם לתל-אביב?" תהה אל הצורה בה היתה הזקנה מרי' חה את עלי הנענה: כשהיתה שואפת את ריחם היו עיניה נעצמות ואז נר' אתה... מגוחכת.

"כן — אמר האב — הם לוקחים פלפלים לתל-אביב."

הנער הביט באשה השניה: "כל התימנים לוקחים פלפלים לתל-אביב?" "רני — אמר האב — שב בשקט ואל תשאל שטויות."

"הנשים האלה מסריחים את כל האוטובוס" אמר הנהג. ואמר זאת בלשון יהודית.

הסטודנטים, או הפקידים או בני האמירים, שישבו מאחור, נזכו בקול. האשה עם הכלכלב מלאה אחריו: "יה, דאס שטינקט."

ואז צחקו כל היושבים במכונית. פרט לתימניות השתיים. הזקנה היתה מריחה את אגודת העלים שבידיה, והשניה הביטה סביבה בתמיהה וזה' תה לדעת למאי צוחקים הנוסעים. "ובכן — אמר הנהג — "פיידיים" אמר זאת בלשון רוסית שפירושה: "נסע."

אחר הדליק את המנוע והפליג העירה.

החרף הא

על ידיו

קרם

יצהר

תארוק' יצהר

ר'אנדור

הסיגריה לדורנו הגא

אחים בזרנו בע"מ